

vrhu na odložení exekuce, s námitkami podle § 35 ex. ř. Ze spisů jest patrno, že v podání, kde žádal dlužník zrušení exekuce, po případě odklad, tvrdil, že podal námitky podle § 35 ex. ř. proti nároku, ježto jsou tu skutečnosti nárok zrušující, totiž rozhodnutí, zrušující výměr Úrazové pojišťovny dělnické v Praze. První soud pak usnesením ze dne 12. června 1930 prodej odložil do pravoplatného rozhodnutí o námitkách dlužníkových, tedy o námitkách podle § 35 ex. ř. Vymáhající strana předložila s návrhem na pokračování v exekučním řízení rozhodnutí ministerstva sociální péče ze dne 18. listopadu 1932. Tímto výměrem však není rozhodnuto pravoplatně o dlužníkových námitkách podle § 35 ex. ř., nýbrž pravoplatně rozhodnuto o výměru samém, jak plyne z vyjádření vymáhající strany z 22. července 1933. První soud neměl proto návrhu na pokračování v prodejovém řízení vyhověti, když z dokladu k žádosti připojeného nebylo patrno, že jde o pravoplatné rozhodnutí o námitkách podle § 35 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Vývody stěžovatelčiny nemohou zvrátiti správné odůvodnění napačeného usnesení, že o námitkách povinného ve smyslu § 35 druhý odstavec ex. ř. nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto, takže nenastala okolnost, na níž záviselo trvání pravoplatně povoleného odkladu exekučního výkonu. Stěžovatelka sama netvrdí, že o námitkách bylo již pravoplatně rozhodnuto, nýbrž má za to, že výměr ministerstva sociální péče ze dne 18. listopadu 1932, jímž byly zamítnuty námitky povinného proti p l a t e b n í m u v ý m ě r u, jest z doby pozdější než rozhodnutí soudu o odkladu a že byly tedy tomuto výměru vzaty za základ skutečnosti následující po rozhodnutí zemského úřadu ze dne 21. dubna 1931, jímž byl exekuční titul zrušen, »takže ve správním řízení bylo již k námitkám povinného i k výměru ze dne 21. dubna 1931 přihlíženo a byly shledány pro platnost pojistného bezvýznamnými«. Při tom stěžovatelka přehlíží, že nejde tu o to, zda exekuční titul je pravoplatný a vykonatelný, nýbrž o to, zda tu jest pravoplatné rozhodnutí správního úřadu, jenž exekuční titul vydal, o námitkách povinného p r o t i n á r o k u z tohoto exekučního titulu ve smyslu § 35 ex. ř. a že pro pokračování v exekučním výkonu byla rozhodnou jen tato skutečnost a nikoliv, zda bylo pravoplatně rozhodnuto o námitkách povinného proti exekučnímu titulu ve smyslu § 23 zák. o úraz. poj. Je bez významu, zda a kdy správní úřady při rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu titulu přihlížely i k okolnosti, v níž povinný, podáváje námitky proti vymáhanému nároku, spatřoval okolnost nárok zrušující, když pravoplatně nerozhodly, zda tyto námitky jsou odůvodněné čili nic.

Čís. 13541.

Ustanovení §§ 582, 596 c. ř. s. se nevztahuje na soud na výběr daný, když žalobu o zrušení rozhodčího výroku podává strana, jež by měla ve hlavním sporu postavení ž a l o v a n ě h o.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 537/34.)

Žalobu o neúčinnost a o zrušení výroku rozhodčího soudu podal žalobce cizozemec na okresním soudě v T. v Čechách, odůvodňuje příslušnost dovolaného soudu ustanovením § 99 j. n. Námitce místní nepřislusnosti s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislusnosti. D ů v o d y: Prvý soud má za to, že sudiště majetku podle § 99 j. n. nepřichází v souzeném případě v úvahu pro příslušnost dovolaného soudu, ježto toto sudiště jest sudištěm volby, a odvolává se na rozhodnutí bývalého nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 18. června 1902, čís. 8323, čís. 1954 Gl. U. n. ř., v němž bylo vysloveno, že se ustanovení § 582 c. ř. s. nevztahuje na sudiště volby, byla-li žaloba o zrušení rozhodčího výroku podána tím, kdo by byl žalovaným v případě soudního vyřízení sporu ve hlavní věci. Leč toto rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu jest překonáno rozhodnutím téhož soudu ze dne 25. února 1913, R I 108/3, Gl. U. n. ř. čís. 6320, podle něhož se § 582 c. ř. s. vztahuje i na sudiště volby. Sudiště podle § 582 c. ř. s. bylo sice založeno v zájmu tuzemských oprávněných, leč mohou ho použít i tuzemci i cizozemci, ježto zákon v tomto směru nerozeznává. V § 99 j. n. se jen vyžaduje, by osoba, proti níž žaloba směřuje, neměla v tuzemsku bydliště. Ježto nynější žalobce, jenž by v případě soudního sporu v hlavní věci byl žalovaným, bydlí v cizině, vztahuje se na něho podle §§ 596, 582 c. ř. s. i ustanovení § 99 j. n. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jak soud první stolice správně rozpoznal, nevztahuje se ustanovení §§ 596, 582 c. ř. s. na soud na výběr daný, když žalobu o zrušení rozhodčího výroku podává strana, jež by měla postavení ž a l o v a n é h o v hlavním sporu, poněvadž nemůže vědět, u kterého soudu by byl odpůrce podal žalobu (§ 102 j. n.). Jinak by mohl ten, kdo by byl žalovaným v hlavním sporu, má-li své bydliště v cizozemsku, podle libovůle určit tuzemský soud, u kterého chce podati žalobu o zrušení rozhodčího výroku tím, že by přesunul část svého jmění do soudního okresu jím určeného, což zajisté nebylo úmyslem zákona. Rozhodnutí Gl. U. 6320 se rekursní soud neprávem dovolává, neboť tam byl žalobce ve sporu o zrušení i ž a l o b c e m v hlavním sporu.

Čís. 13542.

Předpis § 580 obč. zák. nevztahuje se jen na případ, kde zůstavitel neumí psát, nýbrž i na případ, kde zůstavitel jest neschopen psát pro tělesnou vadu.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 620/32.)

Žalobci opřeli žalobu o neplatnost závěti, na niž byli jako dědici ze zákona poukázáni usnesením pozůstalostního soudu mimo jiné o to, že zůstavitelka připojila na závěť jen vlastnoruční znamení ruky na místo podpisu, ačkoliv mohla dobře psát (§ 580 obč. zák.). Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v